

11 август 2016

НОВИНИ | ИНТЕРВЮТА | КОМЕНТАР | ПРОФИЛИ | АНКЕТИ | ФОРУМ | НАКРАТКО | РАБОТА | В МЕДИИТЕ | ОЩЕ

КОМЕНТАР

В практиката на ЕСПЧ

Вътрешноинституционалната независимост на съда като гаранция за справедлив процес*

04 февруари 2016, 14:25 | [Правен свят](#)

Твит

421

5

Представяме в резюме решения на ЕСПЧ по чл. 6, § 1 от ЕКПЧ, които обсъждат изискването за независим и безпристрастен съд, назначен в съответствие с изискванията на закона, през призмата на гаранциите за вътрешноинституционалната независимост на съда. Поставят се въпроси, свързани с възможностите на председателя на съда да влияе върху индивидуалния съдия и върху разпределението на делата. Гаранциите за

независимост на съдията са тясно свързани със свободата от вътрешно влияние в рамките на инстанционната структура на съда. Стриктното спазване на отнапред установени правила за разпределение на делата и определяне на съдебните състави е съществена гаранция за независим и безпристрастен съд по смисъла на чл. 6 от Конвенцията. Безпричинното и немотивирано преразпределение на делото на конкретен съдия се тълкува от Съда в аспекта на компрометиране на независимостта и обективната безпристрастност на съда.

Съдът отбелязва, че съдебната независимост и безпристрастност от обективна страна зависи от това дали отделните съдии са свободни от неправомерно влияние – не само от външна страна, а и от влияние отвътре. Тази вътрешна независимост на съдебната система изисква съдиите да бъдат свободни от влияние или натиск от колегите съдии или от тези, които имат административни функции в съда, като например – от председателя на съда. ЕСПЧ приема, че липсата на достатъчно гаранции за осигуряване на независимостта на съдиите в рамките на съдебната власт и в частност – от техните висшестоящи, може да доведе до заключението, че съмненията по отношение на независимостта и безпристрастността на съда са обективно обосновани.

Съдът отбелязва още, че "въпреки че съдът няма задължение да преценява дали са налице валидни основания при разпределяне на конкретно дело на конкретен съдия или съд, Съдът следва да бъде убеден, че дейността по разпределяне на делата е в съответствие с чл. 6, § 1 и по-специално с изисквания за обективна независимост и безпристрастност".

Решение по делото **IGOR KABANOV v. RUSSIA**

Жалбоподателят Игор Кабанов, руски гражданин, живее в гр. Архангелск, е действал в качеството на защитник на г-н Р. През 2003 г. първоначално той бива отстранен като защитник в наказателното производство заради предоставяне на правни консултации на обвиняемия и свидетелите Н. и С. в един и същи процес. Съдът намира, че жалбоподателят е нарушил Наказателно-процесуалния кодекс и Етичния кодекс на адвоката. На 22 декември 2003 г. жалбоподателят поиска от Президиума на Районния съд преразглеждане на съдебното решение за отстраняването му като защитник на обвиняемия. На 2 февруари 2004 г. искането е оставено без разглеждане. На 9 февруари 2004 г. жалбоподателят подава жалба срещу съдиите, които са участвали в производството срещу обвиняемия г-н Р., като твърди, че те са действали в нарушение на правилата на наказателния процес, като са отказали да разгледат искането за преразглеждане на решението от 5 август 2003 г., и използва квалификации по адрес на съдиите. Жалбата е адресирана до председателя на Върховния съд на Руската федерация, с копие до председателя на Архангелския окръжен съд. Жалбоподателят иска намеса на председателя, който да даде указания на Архангелския районен съд да разгледа молбата му за преразглеждане.

НОВИ | ЧЕТЕНИ | КОМЕНТИРАНИ

- 16:25 Незабавното извеждане на Бююк противоречи на Конституцията
- 15:04 Експулсирането на Бююк е като мутренско отеличане*
- 14:35 МВР изпратило Абдуллах Бююк при семейството му
- 13:24 СГС не е нарушил правилата по делото на полицайка срещу Борислав Сарафов
- 12:16 Кредиторите в ЕС ще блокират сметки на длъжници с европейска заповед за заповед

ГОРЕЩО ВЪВ ФОРУМА

ДСИ и БЪДЕЩЕТО

3 мнения | последно в 17:08

командироване по новия ЗСВ

1 мнения | последно в 16:37

Искаме наказание за "съдия" Николова от СОС - за некомпетентност и...

8 мнения | последно в 15:56

Председателят на Върховния съд препраща жалбата на жалбоподателя до Архангелския районен съд за по-нататъшни действия. Председателят на Архангелския районен съд подава жалба до Съвета на регионалната асоциация на юристите ("Съвета") като твърди, че жалбоподателят е направил коментари по адрес на съдиите, които са обидни и несъвместими с Етичния кодекс на адвоката. Той твърди: "По наше мнение [жалбата на жалбоподателя] съдържа забележки, които са обидни и нетактични по отношение на някои съдии от Архангелския районен съд. Считаме, че съдържанието и стилът на жалбата са недопустими. Адвокатите следва, при всякакви обстоятелства, да бъдат тактични и коректни спрямо техните колеги и държавни служители, включително и съдии. Те трябва да демонстрират уважение към съда и да обжалват актовете на съда в съответствие със закона...Моля да се предприемат последващи действия по отношение поведението на жалбоподателя и да информирате Архангелския районен съд за предприетите мерки."

FACEBOOK

През април 2004 г. членството на Кабанов в Регионалната асоциация на юристите е било прекратено поради изразени от него обидни квалификации на съдията, който го е отстранил от делото, в което е бил защитник.

Позовавайки се на чл. 6 § 1 (правото на справедлив процес) и чл. 10 (свобода на изразяване), Кабанов претендира, че производството по прекратяване на членството в адвокатската колегия е незаконосъобразно, несправедливо (липсва безпристрастност от страна на съда), както и че е довело до нарушаване на правото му на свобода на изразяване (чрез налагане непропорционална санкция).

§ 30. Жалбоподателят се оплаква, че производството по прекратяване на членството в адвокатската колегия, което завършва с решението на Архангелски районен съд на 16 август 2004 г., е било несправедливо. По-специално, той твърди, че всеки съдия в Архангелск би бил предубеден срещу него поради факта, че дисциплинарното му производство е било образувано по жалба на председателя на посочения съд.

§ 37. Съдът подчертава, че изискването за безпристрастност в чл. 6 § 1 от Конвенцията има два аспекта. На първо място, съдът трябва да бъде субективно независим, което означава, че всеки член на съда не трябва да има лични предразсъдъци или пристрастия. Субективната безпристрастност се предполага, освен ако има доказателства за противното. На второ място, съдът трябва да бъде безпристрастен от обективна гледна точка, което означава, че трябва да се предоставят достатъчно гаранции, за да се изключи всяко основателно съмнение във връзка с това (виж Дактарас срещу Латвия, номер 42095/98, § 30, ECHR 2000 -X). Що се отнася до субективната безпристрастност, съдът отбелязва, че не са налице доказателства за наличие на субективни пристрастия на отделните съдии в Окръжния съд. Проверката следва да се съсредоточи върху наличието на факти, които все пак може да повдигнат съмнения относно безпристрастността на съдиите. Критерият за преценката е дали съдът вдъхва доверие в обществото и най-вече у страните по делото.

§ 40. Що се отнася до фактите по делото, съдът отбелязва, че производството срещу жалбоподателя е образувано от Съвета на регионалната асоциация на юристите в отговор на жалбата, подадена от председателя на Окръжния съд, който е изтъкнал, по-конкретно, че "жалбоподателят не притежава качествата, необходими за защитник". С оглед тези обстоятелства Съдът не може да заключи, че позицията на председателя на съда е била неутрална спрямо жалбоподателя. Подаването на молба от страна на председателя на съда до Съвета за започване на дисциплинарно производство срещу жалбоподателя и отправените обвинения, че неговото поведение е несъвместимо с положението на адвокат, поставя председателя в ответна позиция (виж, за разлика от това, Parlov-Tkalčić срещу Хърватия, номер 24810/06, § 90 на 22 декември 2009 г., решение, в което съдът приема, че председателят на съда, чиято безпристрастност е оспорена от жалбоподателя, не играе никаква роля в гражданското производство).

§ 41. Вярно е, че председателят на съда не е член на съдебните състави в двете инстанции, които разглеждат жалбата на жалбоподателя срещу решението на Съвета за лишаване от адвокатски права. Независимо от това, Съдът не може да приеме аргумента на правителството, че фактът, че председателят на съда избира членовете на състава и им разпределя делото, не е от значение.

§ 42. Отчитайки, че председателят на практика инициира дисциплинарното производство срещу жалбоподателя, а в организационните и управленските му функции се включва определянето на състава на съда и разпределяне на делата, Съдът приема, че от обективна гледна точка не може да се приеме, че има достатъчно гаранции, за да се изключи всяко основателно съмнение за безпристрастност на съда. Накрая Съдът отбелязва, че Окръжният съд не е разгледал искането на жалбоподателя за изпращане на делото по компетентност на друг съд поради съмнение за пристрастност на съдиите. Вместо да установи липсата на всякакви съмнения за пристрастност от страна на съдиите от окръжния съд, съдът оставя искането без разглеждане.

В светлината на тези обстоятелства Съдът намира, че съмненията на жалбоподателя по отношение на безпристрастността на Окръжния съд може да се каже, че са обективно обосновани. Ето защо приема, че е налице нарушение на член 6 § 1 от Конвенцията.

Решение по делото **PARLOV TKALČIĆ V. CROATIA**

През 1992г. жалбоподателят завежда иск за вреди срещу застрахователна компания. Първоинстанционният съд уважава иска и присъжда претендираната сума в полза на жалбоподателя. През месец март 1993 г. е извършена поправка на решението, тъй като то съдържа техническа грешка, в резултат на която жалбоподателят получил по-висок размер на обезщетение. През месец септември 1993 г. съдия М. М., който по същото време е председател на първоинстанционния съд, постановил решението, подава жалба срещу жалбоподателя във

връзка с отказ да възстанови материално получената сума по първоинстанционното производство. Обвинението срещу жалбоподателя в крайна сметка бива отхвърлено.

Междувременно, през месец август 1993 г., застрахователната компания предявява граждански иск срещу жалбоподателя за неоснователно обогатяване с искане да ѝ бъде възстановена надплатената сума. Първоинстанционният съд отсъжда в полза на застрахователната компания, а ответникът обжалва решението пред апелативния съд, като наред с това подава молба за изпращане на делото в друг съд, тъй като съдия М.М. вече бил станал председател на апелативния съд. Според жалбоподателя това създавало съмнения за независимостта на съда. Върховният съд отхвърля искането на жалбоподателя, като приема, че фактите не пораждат съмнение в компетентното и обективно разглеждане на иска. Жалбата срещу решението, както и последвалата конституционна жалба, в крайна сметка са отхвърлени като необосновани.

Съдът отбелязва, че съдия М.М. не е част от съдебния състав, постановил съдебното решение, а жалбоподателят не е представил доказателства за наличие на пристрастие на някой от съдиите в този състав. Въпреки това жалбоподателят оспорва независимостта на апелативния съд с твърдението, че председателят на съда е подал жалба срещу него въз основа на същите факти, върху които впоследствие застрахователното дружество основава иска си за неоснователно обогатяване. ЕСПЧ е сезиран с искане да определи дали при тези обстоятелства председателят на апелативния съд е компрометирал независимостта на целия съд. Съдът приема, че съдия М.М. не е имал личен интерес нито по гражданското дело, нито по наказателното производство. Съдия М.М. е подал жалба срещу жалбоподателя в качеството си на председател на първоинстанционния съд в съответствие с приложимите разпоредби на Наказателно-процесуалния кодекс. Въпреки това, предвид факта, че концепцията за обективната безпристрастност е тясно свързана с тази за независимостта на съда и че липсата на достатъчно гаранции, осигуряващи независимостта на съдиите в съдебната система, по-специално – по отношение на техните висшестоящи, биха могли да породят въпроса за наличие на пристрастност, Съдът е следвало да провери дали съдиите, които всъщност са постановили първоинстанционното решение, са били достатъчно независими от председателя на съда.

Съдът приема, че съгласно хърватското законодателство председателите на съдилищата изпълняват само административни функции. Поради това съдия М.М. не би могъл да се възползва от йерархичната си позиция и да окаже влияние чрез даване на указания на съдия-докладчика или на съдии от състава за това в чия полза да бъде решено делото. Освен това вътрешното право предвижда ясни правила за разпределение на делата между съдиите, което води до невъзможност съдия М.М. да повлияе на избора на съдия-докладчик или на съдебния състав. Съдът приема, че като цяло хърватското законодателство към процесния период е уредило адекватни механизми (виж по-долу § 23) за предотвратяване на неправомерно вмешателство в рамките на съдебната власт и правомощията на председателя на апелативния съд впоследствие не са могли да имат "възпиращ" ефект върху работата на съдиите.

§ 23. Според информацията, предоставена от правителството, Окръжният съд в Златар (апелативния съд, б. пр) има две отделения - гражданско и наказателно. Гражданското отделение се състои от 6-ма съдии, разпределени в 2 състава, в един от които заседава председателят на съда. Наказателното отделение се състои от 3-ма съдии. Делата се разпределят на съдиите в съответствие с чл. 33 от Правилника на Съда. Преди да се разпределят на съдиите делата се подреждат в хронологичен ред по реда на постъпване в съда. След това се разпределят на съдиите по азбучен ред според имената на председателите на състава. Наред с това се взема предвид дали част от съдиите са участвали в първоинстанционното производство. Ако това е така, тези съдии се изключват от разпределението.

§ 78. Съдът подчертава, че според неговата постоянна съдебна практика, наличието на безпристрастност по смисъла на член 6, § 1, трябва да се определи съгласно субективен критерий, според който трябва да се има предвид личното убеждение и поведението на конкретен съдия, т.е. дали съдията е проявил лични предразсъдъци и пристрастия, в конкретния случай, както и съгласно обективен критерий, според който се установява дали съдът сам по себе си, наред с други аспекти и структурата му, предоставя достатъчно гаранции да се изключи всяко основателно съмнение по отношение на неговата безпристрастност.

§ 79. Що се отнася до на субективния критерий, личната безпристрастност се предполага, освен ако няма доказателства за противното.

§ 80. Що се отнася до обективния критерий, трябва да се определи дали, съвсем отделно от личното поведение на съдиите, са установени факти, които могат да породят съмнения относно тяхната безпристрастност. Това означава да се прецени дали при вземането на решение в даден случай е налице основателна причина за съмнение, че в действията на съда се откроява липса на безпристрастност. Гледната точка на лицето, претендиращо пристрастие на съда, е важна, но не решаваща. Решаващо е дали това съмнение може да се приеме за обективно обосновано.

§ 87. Ето защо, въпросът за Съда в настоящия случай е дали съдиите от Окръжен съд гр. Златар, които са били членове на състава, произнесли се в производството по делото за неоснователно обогатяване, са достатъчно независими от председателя на съда.

§ 88. В тази връзка Съдът отбелязва на първо място, че съгласно хърватското право председателят на съда изпълнява само административни (управленски и организационни) функции, които са строго отделени от функцията по разглеждане на конкретно дело. Съдия М.М. следователно не може да се възползва от йерархичната си позиция, за да даде указания на докладчика или други членове на състава за това как да се произнесат по жалбата на жалбоподателя.

§89. Съдът заключава, че хвърлянето на законотворителство, в сила към момента на настъпване на фактите, предвижда подходящи гаранции срещу произволно упражняване на правото на председателя на съда "да (пре)разпределя" дела на съдиите (виж, *Moiseyev об. Russia*, номер 62936/00, § 182, 9 октомври 2008 г.).

§ 90. Съдия М.М. не може да е повлиял на избора на съдията докладчик или на състава на съда и конкретния случай трябва да се разграничава от делото *Дактарас*, където председателят на наказателното отделение на Върховния съд избира съдия-докладчика и членовете на състава. Нито пък, за разлика от делото *Moiseyev*, има доказателства, че съдия ММ преразпределя делото на жалбоподателя на конкретен съдия.

ЕСПЧ в заключение приема, че не е налице нарушение на чл. 6 § 1 ЕКПЧ. Съдия М.М. не е могъл да е повлиял на избора на съдия-докладчик или на състава на съда, тъй като вътрешното право предвижда достатъчно гаранции за случайното разпределение на делата, затова конкретното дело следва да се разграничава от делото *Дактарас* (*Daktaras v. Lithuania*, no. 42095/98, ECHR 2000-X;), в което председателят на наказателното отделение на Върховния съд избира съдия-докладчик и състава на съда.

Решение по делото **AGROKOMPLEKS v. UKRAINE**

Фирмата жалбоподател е дружество, регистрирано в Украйна. То е част от групата от няколко дружества "Агрокомплекс", чиято дейност включва производство и опаковане на храни, пластмасови продукти, печат, търговия на едро на хранителни продукти и напитки и тютюневи изделия, както и други видове търговия на едро. По време на събитията фирмата жалбоподател извършва сделки с руски компании, включващи обмен на необработени хранителни продукти от Украйна за руски суров петрол, както и продажба на крайни нефтени продукти.

§ 123. Жалбоподателят твърди, че съдилищата, които разглеждат производството по несъстоятелност на рафинерията *LyNOS* (с която жалбоподателят на 18 декември 1991 сключва договор за рафиниране на суров петрол), не са били независими или безпристрастни предвид силния политически натиск и контрола върху производството, упражняван от различни държавни органи, които са имали сериозен интерес към изхода от делото. Той се позовава по-специално на кореспонденцията между високопоставени длъжностни лица и съдилищата, които се занимават с делото, от една страна, и между *LyNOS* и тези органи, от друга страна.

§ 124. Правителството възразява, като се позовава на гаранциите за независимостта и безпристрастността на съдебната власт, залегнали в украинската Конституция и други закони. Правителството признава, че е имало опити да се повлияе на производството, настоява, че няма доказателства, че тези опити в действителност са имали някакъв резултат. В подкрепа на това твърдение правителството се позова на факта, че въпреки че държавните органи са се опитвали да прекратят производството по несъстоятелност, то е продължило от 1998 г. до 2004 г.

§ 125. Съдът подчертава, че с цел да се установи, дали един съд може да се счита за "независим", за целите на член 6 § 1, следва да се има предвид, наред с другото, начинът за назначаване на неговите членове и срокът на заемане на длъжността, съществуването на гаранции срещу външен натиск, както и дали той изглежда независим (виж, наред с много други, *Findlay* срещу Обединеното кралство, решение от 25 февруари 1997 г., *Reports* 1997- I, стр. 281, § 73).

§ 126. По отношение на изискването за "безпристрастност" Съдът приема, че следва да бъдат взети предвид два аспекта. Първо, съдът трябва да бъде субективно безпристрастен, което означава, че членовете на състава на съда не трябва да притежават лични предразсъдъци или пристрастия. Личната безпристрастност се предполага, освен ако няма доказателства за противното. На второ място, съдът трябва да бъде безпристрастен от обективна гледна точка, което означава, че трябва да се предоставят достатъчно гаранции, за да се изключи всяко основателно съмнение в това отношение. По специално, при проверката трябва да се определи дали, съвсем отделно от личното поведение на съдиите, са установими факти, които могат да породят съмнения относно тяхната безпристрастност.

§ 127. При вземането на решение дали в даден случай е налице основателна причина за съмнение, че в действията на съда се откроява липса на безпристрастност, гледната точка на лицето, претендиращо пристрастие на съда, е важна, но не решаваща. Решаващо е дали това съмнение може да се приеме за обективно обосновано. (вж *Kleyn* и други, § 194).

§ 128. Съдът отбелязва, че понятията за независимост и безпристрастност са тясно свързани (виж *Findlay*, цитирано по-горе, § 73). Те особено трудно се разграничават, когато – както в конкретния случай – доводите, изтъкнати от жалбоподателя за оспорване както на независимостта, така и на безпристрастността на съда, се основават на същите фактически съображения (виж също *Kleyn* и други, цитирано по-горе, § 194 и Сълов срещу Украйна, номер 65518/01, § 82, ECHR 2005-VIII). Поради това Съдът приема да разгледа тези въпроси заедно.

§ 129. Съдът отбелязва, че, както се потвърждава от писмените доказателства, различни държавни органи действително са встъпвали в съдебното производство по редица поводи. Нещо повече, тези интервенции са се провели по един открит и траен начин и често са били изрично поискани от рафинерията *LyNOS*.

§ 130. Делото съдържа копия на исканията на *LyNOS* към заместник-председателя и председателя на Народното събрание, както и на министър-председателя и президента на Украйна, за намеса в съдебното производство, както и писма от тези длъжностни лица до председателя на Върховен арбитражен съд с указания да се отменят или преразгледат ранни решения на съда, за прекратяване на производството. Съдът също така отбелязва, че председателя на *BAC* е

отговорил на някои от тези писма с доклади за състоянието на производството и с обяснения на мерките, предприети в рамките на тези производства. Освен това LyNOS изрично благодари на президента на Украйна за намесата му.

§ 131. Въпреки че принципът за разделението на властите между изпълнителната и съдебната власт има нарастващо значение в съдебната практика на Съда, нито член 6, нито друга разпоредба от Конвенцията изисква от държавите да спазват някакви теоретични конституционни концепции по отношение на допустимите граници на взаимодействието между двете власти. Съдът трябва да изяснява във всеки отделен случай дали са спазени изискванията на Конвенцията (виж *Pabla Ky* срещу *Finland*, no. 47221/99, § 29, ECHR 2004-V).

§ 132. Не е задача на Съда да анализира стабилността на съответните конституционни разпоредби в Украйна. Единственият въпрос е дали при обстоятелствата по този случай националните съдилища са "изглеждали" независими, т.е. дали са спазени изискванията за "обективна" безпристрастност (виж *McGonnell* срещу Обединеното кралство, номер. 28488/95, § 51, ECHR 2000-II.).

§ 133. Съдът вече, най-категорично, е осъждал опити от несъдебни органи да се намесват в съдебни производства, определяйки ги като несъвместими с понятието "независим и безпристрастен съд" по смисъла на член 6, § 1 от Конвенцията (виж *Sovtransavto Holding* срещу Украйна, не. 48553/99, § 80, ECHR 2002-VII, и *Agrotehservis* срещу Украйна (декември), номер. 62608/00 19 октомври 2004 г.).

§ 134. Съдът намира, че е без значение дали оспорваните интервенции действително са засегнали хода на производството. Произхождайки от изпълнителната и законодателната власт на държавата, те разкриват незначителна на съдебната власт и оправдават съмненията на дружеството жалбоподател по отношение на независимостта и безпристрастността на съдилищата.

§ 135. Съдът отчита факта, че въпросното производство засяга неплатежоспособността на най-голямата петролна рафинерия в страната, в която държавата е мажоритарен собственик. Поради това е естествено, че то привлича вниманието на държавните власти на най-високо ниво. Тези органи обаче не се ограничават само до пасивно следене на развитието на събитията в съдебното дело, но очевидно са се намесили в съдебното производство, което е неприемливо.

§ 136. Съдът подчертава, че обхватът на задължението на държавата да осигури "независим и безпристрастен съд" по смисъла на член 6 § 1 от Конвенцията не се ограничава до съдебната власт. Той предполага също така задължения на изпълнителната, законодателната и всяка друга държавна власт, независимо на кое ниво се упражнява, да зачита и спазва присъдите и решенията на съдилищата, дори когато не е съгласна с тях. По този начин зачитането на авторитета на съда от държавата е необходимо условие за съществуване на общественото доверие в съдилищата и като цяло – за върховенството на закона. За да се постигне това, конституционните гаранции за независимостта и безпристрастността на съдебната власт не са достатъчни. Те трябва да бъдат ефективно инкорпорирани в ежедневните административни нагласи и практики.

§ 137. Съдът отбелязва, че съдебната независимост и безпристрастност от обективна страна зависят от това дали отделните съдии са свободни от неправомерно влияние – не само от външна страна, а и от влияние отвътре. Тази вътрешна независимост на съдебната власт изисква съдиите да бъдат свободни от влияние или натиск от колегите съдии или от тези, които имат административни функции в съда, като например председателя на съда. Липсата на достатъчно гаранции за осигуряване на независимостта на съдиите в съдебната власт и в частност – от техните висшестоящи, може да доведе до заключението, че съмненията на жалбоподателя по отношение на независимостта и безпристрастността на съда са обективно обосновани (вж *Parlov-Tkalčić* срещу Хърватия, номер. 24810/06, § 86, 22 декември 2009 г.).

§ 138. Съдът отбелязва, че през септември 2000 г. председателят на Върховния арбитражен съд е дал преки указания на двамата си заместници да преразгледат решението на съда от 19 септември 2000 г.

§ 140. Съдът приема в заключение, че при тези обстоятелства националните съдилища не могат да се считат за независими или обективно безпристрастни.

Поради това ЕСПЧ постановява, че налице е нарушение на член 6 § 1 от Конвенцията.

В решения по делата **KHRYKIN v. RUSSIA** и **BATURLOVA v. RUSSIA** съдът постановява, че е налице нарушение на член 6 § 1 от Конвенцията по отношение на изискванията за независим съд.

Жалбоподателите Валентина Батурлова и Иван Крикин са руски граждани, родени през 1946 г. и 1934 г., живеят в Електростал (Московска област, Русия).

Иван Крикин получава пенсия за осигурителен стаж от 1984 г. насам. През ноември 2005 г. той поискал от пенсионната администрация увеличаване на пенсията въз основа на факта, че е работил в рисков производств. Получава отказ, който обжалва пред Градския съд в Електростал. С решение от 20 юли 2006 г. Градският съд под председателството на съдия Т. разпорежда на пенсионния орган да увеличи пенсията на жалбоподателя, считано от 1 декември 2005 г. Съдът основава своите констатации на Закона за трудовите пенсии от 2001 г. Решението не е обжалвано и на 5 август 2006 г. е влязло в сила. На 4 юни 2007 г. Главно управление на пенсионен фонд Москва и Московска област ("Пенсионния фонд"), подава в Московския окръжен съд искане за преразглеждане на решението от 20 юли 2006 г. Искането е оставено без разглеждане. Въпреки това, на 14 август 2007 г., председателят на окръжния съд изпраща писмо до първоинстанционния съд, в което посочва, че решението на съда е в противоречие с

решението на Пленума на Върховния съд на Руската федерация № 25 от 20 декември 2005 г. и решението на Върховния съд на Руската федерация от 2 март 2007 г., като счита това за съдебна грешка и приема, че съдебното решение не може да се счита за законно. С цел гарантиране на последователността в съдебната практика делото се изпраща за ново разглеждане на основание на новооткрити обстоятелства.

На 27 септември 2007 г. Пенсионният фонд подава в Градския съд иск за отмяна на решението от 20 юли 2006 г. и повторно разглеждане на делото на основание на новооткрити обстоятелства. С решение от 23 октомври 2007 г. Градският съд, председателстван от същия съдия, разгледал делото на жалбоподателя и през 2006 г., уважава молбата, отменя решението и насрочва преразглеждане на делото. Впоследствие с решение Градският съд изцяло отхвърля искането на жалбоподателя за увеличаване на пенсията му. На 6 декември 2007 г. Московският окръжен съд потвърждава решението на първоинстанционния съд. Жалбоподателят се оплаква за нарушение на член 6 § 1 от ЕКПЧ, че първоинстанционният съд не е бил независим поради натиска, упражнен от председателя на окръжния съд, което е довело до повторното разглеждане на неговото дело и до отмяната на окончателното решение в негова полза.

ЕСПЧ разглежда твърденията на жалбоподателите за незаконосъобразната отмяна на окончателно съдебно решение в тяхна полза на основание на новооткрити обстоятелства. И двамата жалбоподатели се позовават на член 6 § 1 (право на справедлив процес) и член 1 от Протокол № 1 (защита на собствеността).

§ 27. Съдът подчертава, че в едно демократично общество от основно значение е съдилищата и съдебната система да вдъхват доверие в обществото (виж решението по *Padovani* срещу Италия от 26 февруари 1993 г., серия А, №. 257-В, стр. 20, § 27).

§ 28. Независимостта на съдебната власт изисква институционална независимост, необходима на правните субекти да получат безпристрастно постановени решения. С цел да се установи дали един съд може да се счита "независим" за целите на член 6 § 1 следва да вземе под внимание начинът на избор на съдебния състав и назначаване на членовете му, съществуването на гаранции срещу външен натиск и да се отговори на въпроса дали той създава впечатление за независим съд (виж, наред с много други, *Findlay, v. the United Kingdom*, 25 February 1997, § 73, Reports of Judgments and Decisions 1997-I). Жалбоподателят твърди, че решението на съдията Т. да преразгледа отново окончателното решение в негова полза и новото решение са били повлияни от председателя на горестоящия съд. Следователно, въпросът за Съда в настоящия случай се свежда до това дали е имало незаконосъобразна намеса в правораздаването. В настоящото дело председателят на окръжния съд вместо да спази изискванията на руския Гражданскопроцесуален кодекс (съгласно чл. 381 съдът, след като разгледа искането за преразглеждане, постановява решение, като го уважава или го отхвърля), изпраща писмо до първоинстанционния съд, в което дава указания на долустоящия съд да преразгледа постановеното решение на основание новооткрити обстоятелства. След преразглеждане на решението съдът решава спора между жалбоподателя и пенсионния орган с ново решение в полза на втория, въпреки че с отмененото решение спорът е решен в полза на жалбоподателя при разглеждане на същия набор от факти.

С оглед на изложените съображения съдът приема, че съмненията на жалбоподателя по отношение на независимостта на съда са обективно обосновани. Следователно – налице е нарушение на член 6 § 1 от ЕКПЧ.

Решение по делото **MOISEYEV V. RUSSIA**

Жалбоподателят Валентин Иванович Моисеев е роден през 1946 г., в Москва. На 3 юли 1998 г. г-н К., южнокорейски дипломатически служител, е бил задържан от Федералната служба за сигурност на Руската федерация ("ФСБ"), докато получава материали (документи и информация, бел. пр) от жалбоподателя, който тогава е заместник-началник на Азиатския отдел в Министерството на външните работи на Руската федерация. На следващия ден г-н К. е обявен за *persona non grata* и напуска Русия.

На 3 юли 1998 г. в 23:30 група от осем въоръжени офицери от ФСБ нахлуват и претърсват жилището на жалбоподателя. Той бива задържан и ескортиран до затвора Лефортово. На 3 август 1998 г. Министерството на външните работи уволнява жалбоподателя за сериозни нарушения на руското законодателство за държавната служба. На 4 юли 1998 г. следователи от отдела за разследвания при ФСБ разпитва жалбоподателя като заподозрян в измяна. На 6 юли 1998 г. заместник-главният прокурор задържа жалбоподателя. Впоследствие срокът на мярката за неотклонение задържане под стража е продължаван на няколко пъти. На 13 юли 1998 г. жалбоподателят е обвинен в държавна измяна. Той е обвинен, че е разкрил класифицирана информация на южнокорейското разузнаване. На 22 и 23 юли, 16 септември и 12 ноември 1998 г. следовател разпорежда конфискация на автомобила и гаража на жалбоподателя, на 5 447 щатски долари и компютър от дома му, като обезпечение на възможно отнемане на имущество му с осъдителна присъда. На 14 януари, 12 март и 20 май 1999 г. жалбоподателят оспорва продължаващата мярка за неотклонение задържане под стража. На 1 февруари и 4 юни 1999 г. Московският градски съд разглежда жалбата на жалбоподателя и я отхвърля като необоснована. Съдът приема, че следователят правилно е наложил мярката, като е взел предвид тежестта на обвинението и възможността на жалбоподателя да се укрие или да попречи на разследването. На 10 юни 1999 г. досъдебното производство приключва и на жалбоподателя е бил предоставен достъп до материалите по делото. Изготвен е обвинителен акт срещу него, като му е отказано разрешение да получи копие от обвинителния акт в килията си, защото документът, съдържащ класифицирана информация. Жалбоподателят можел да разгледа обвинението в специален отдел в следствения арест.

На 16 декември 1999 г. Московският градски съд намира жалбоподателя за виновен по всички обвинения и го осъжда на 12 години лишаване от свобода и конфискация на имуществото му. На

15 юни 2000 г. жалбоподателят обжалва присъдата. На 25 юни 2000 г. Върховният съд на Руската федерация отменя присъдата и връща делото на първоинстанционния съд за ново разглеждане. Той установява, че: "...[първоинстанционният] съд е трябвало да определи коя информация и документи, посочени в обвинителния акт и съобщени от [жалбоподателя], са определени като държавна тайна в съответствие с изискванията на законите в сила към момента на извършване на деянието.."

На 5 септември 2000 г. в Московският градски съд образува съдебно производство срещу жалбоподателя. Председателят на съда е Губанова заедно с двама съдебни заседатели в състава. Жалбоподателят оспорва пред съда законността на мярката за неотклонение задържане под стража. На същия ден съдът отхвърля жалбата. Съдът приема, че мярката за неотклонение може да се налага на лице, обвинено в измяна, поради високата степен на обществената опасност на деянието, както и че поради тази причина не е имало основание за освобождаване на жалбоподателя. На 15 септември 2000 г. жалбоподателят подава жалба срещу определението пред Върховния съд. Жалбата е оставена без разглеждане.

Съставът на съда е бил променен 11 пъти, но само в два случая са били посочени конкретни причини, като междувременно мярката за неотклонение задържане под стража остава в сила.

В производството пред ЕСПЧ жалбоподателят претендира нарушение на правото си на безпристрастен и независим съд съгласно чл. 6 от ЕКПЧ в производството пред първоинстанционния съд поради произволна смяна на състава на съда, специалните изисквания за сигурност на състава на съда и пристрастията на прокурора към ФСС.

Жалбоподателят посочва, че неизменността на съдебния състав, както е посочено в член 242 от Наказателно-процесуалния кодекс, е важен принцип на наказателния процес. Възможността за смяна на съдия, който "няма възможност повече да участва в делото", обикновено следва да се използва само при изключителни обстоятелства, като например смърт на съдията, тежко заболяване, пенсиониране, както и при временно спиране или прекратяване на неговата правораздавателна функция. Въпреки това, в руското законодателство липсват ясни правила за разпределение на делата между съдиите и смяната на съдии по преценка на председателя на съда. Председателят на съда не е имал правно задължение да обоснове назначаване на заместващи съдии. Жалбоподателят подчертава, че съдиите са били напълно зависими от председателя на съда по отношение на тяхното професионално израстване и социални придобивки, които са ги мотивирали да не противоречат на неговите желания. В случая се твърди, че промените в състава винаги идвали внезапно, без да бъдат сочени основания за това. Според жалбоподателя, произволните промени са били мотивирани от стремежа на властите да получат присъда от "послушни" съдии, от което следва липсата на безпристрастност и независимост на първоинстанционния съд.

Според действащата нормативна уредба председателят на съда е лично отговорен за определяне на лицата, които трябва да получат достъп до класифицирана информация. Това довело до обособяването на специална категория "оправомощени съдии", на които били възлагани за разглеждане дела, свързани с класифицирана информация. Жалбоподателят посочва, че съдиите с постоянен достъп до класифицирана информация са имали финансови ползи, като например увеличение на заплатата с 10-25 на сто, в зависимост от степента на достъп до класифицирана информация. Жалбоподателят твърди, че съставът не е назначен "в съответствие с обичайната процедура", а са били включвани "оторизирани" съдии, избирани лично от председателя на съда.

Правителството твърди, че разпределението на делата между съдиите е отговорност на председателя на съда, неговия или нейния заместник, или други лица, определени от тях. А дело може да се разпределя на друг съдия, ако председателят на състава страда от продължително боледуване, участвал е в други производства, направил си е отвод или ако съставът е оспорен. Според правителството неизменността на състава е основен принцип на руския наказателен процес, който не е нарушен в случая, тъй като първоначално определената съдия Губанова се е разболяла и е била заменена от съдия Ковал, за което са представени документи за отпуск по болест. Правителството твърди, че не е в състояние да коментира последващите промени в състава на съда, тъй като по делото не са посочени основанията за тях.

Правителството твърди, че вътрешното законодателство не налага никакви специални изисквания към състава на съда по наказателни дела, свързани с класифицирана информация. Съгласно раздел 21 от Закона за държавната информация всички съдии са имали достъп до класифицирана информация, без да е необходимо специално разрешение. Въпреки това те са били длъжни да подпишат декларация, че няма да разкриват класифицирана информация и са били информирани за отговорността в случай на разкриване. Същата декларация са подписвали и съдебни заседатели, които са били част от състава. Правителството твърди, че съставът на първоинстанционния съд в делото на жалбоподателя е образуван в съответствие с обичайната процедура и поради това следва да се приеме, че е действал обективно и безпристрастно.

Първата част на жалбата пред ЕСПЧ е свързана с това, че промените в състава на първоинстанционния съд са били произволни и несъвместими с изискванията на "независимост" и "безпристрастност" на съда. По тези оплаквания Съдът приема следното:

§ 173. Що се отнася до въпроса за "независимостта", ЕСПЧ подчертава, че за да се установи дали съдът може да се счита за "независим", за целите на член 6 § 1 следва да се има предвид, наред с другото, начинът за назначаване на неговите членове и техният мандат, съществуването на гаранции срещу външен натиск и да се даде отговор на въпроса дали съдът изглежда независим (виж, наред с много други, Findlay срещу Обединеното кралство, решение от 25 февруари 1997 г., Reports 1997- I, стр. 281, § 73).

§ 174. Що се отнася до изискването за "безпристрастност", следва да бъдат обсъдени двата аспекта на въпроса. Първо, съдът трябва да бъде субективно безпристрастен, което означава, че членовете на състава на съда не трябва да има лични предразсъдъци или пристрастия. Личната безпристрастност се предполага, освен ако няма доказателства за противното. На второ място, съдът трябва да бъде безпристрастен от обективна гледна точка, което означава, че трябва да се предоставят достатъчно гаранции, за да се изключи всяко основателно съмнение в това отношение.

При проверката следва да се прецени, съвсем отделно от личното поведение на съдиите, дали са установими факти, които могат да породят съмнения относно тяхната безпристрастност. От значение е доверието, което съдилищата в едно демократично общество вдъхват в самото него и най-вече в страните в производството (виж Академи Трейдинг ООД и др. срещу Гърция, номер 30342/96, §§ 43-45 на 4 април 2000 г., и Pullar срещу Обединеното кралство, решение от 10 юни 1996 г., Доклади 1996-III, § 29).

Тъй като в конкретния случай няма доказателства за наличие на лично пристрастие от страна на съдиите в състава на първоинстанционния съд, ЕСПЧ се фокусира върху разглеждане на понятията за независимост и безпристрастност от обективна страна, които са тясно свързани и трябва да се разглеждат като едно цяло (виж Findlay, цитирано по-горе, § 73, и Bochán срещу Украйна, не. 7577/02, § 68, на 3 май 2007 г.).

§ 176. ЕСПЧ подчертава, че националните съдилища следва да извършват своята дейност чрез гарантиране на правилното и добро правораздаване. Съществува широк спектър от фактори, като, например, наличните ресурси, квалификация на съдиите, наличие на конфликт на интереси, достъпност на мястото за изслушването на страните и т.н., които компетентните органи трябва да вземат под внимание при разглеждане на едно дело." Съдът отбелязва още, че "въпреки че съдът няма задължение да преценява дали са налице валидни основания при разпределяне на конкретно дело на конкретен съдия или съд, Съдът следва да бъде убеден, че дейността по разпределяне на делата е в съответствие с чл. 6, § 1, и по-специално – с изискването за обективна независимост и безпристрастност".

След като делото е било възложено на определен състав и производството е започнало, законът изисква до постановяване на решението съставът да остане същият. Този принцип е известен като неизменност на съдебния състав. От принципа за неизменност има изключение тогава, когато съдия от състава бива заместен, ако вече не е в състояние да участва в процеса. Производството е трябвало да стартира наново всеки път, когато е била налице смяна в състава.

§182. Съдът отбелязва още, че както при разпределението на делата, правомощието за превъзлагане на висящо наказателно дело на друг председателстващ съдия обичайно се упражнява от председателя на съда. Видно е в настоящия случай, че две от превъзлаганията са били изрично разпоредени от председателя на Московския градски съд. Законът не определя с точност обстоятелствата, при които би могло да възникне такова превъзлагане. Липсата на предвидимост при прилагането на закона е постигнала ефекта на неограничена преценка на председателя на съда по отношение на смяната на състава на съда в наказателното дело на жалбоподателя. Във връзка с това Съдът подчертава, че не са били спазени процесуалните гаранции срещу произволната преценка, които се съдържат в чл. 241. Така страните не са били информирани за причините за пренасочване на делото на друг състав и не им е предоставена възможност право да оспорят смяната на състава. Освен това смяната на състава не е подлежала на съдебен контрол от горестояща инстанция. Съдът приема, че липсата на всякакви процесуални гаранции в тази насока установява възможност за наличие на натиск.

§183. Съдът подчертава, че горестоящи съд или най-високата съдебна инстанция, при определени обстоятелства, могат да отстранят процесуалните нарушения пред първоинстанционния съд. В конкретния случай Върховният съд би следвало да има правомощия да отмени присъдата на основание сериозно нарушение на наказателната процедура, каквото е, например, нарушението на принципа на неизменност на състава на съда (член 342 (4) от Наказателно-процесуалния кодекс). Въпреки че жалбоподателят е посочил това нарушение в жалбата си, Върховният съд е потвърдил присъдата в нейната цялост.

§184. Поради това Съдът намира, че руското наказателното право не е предоставило гаранциите, които биха били достатъчни, за да се изключи всякакво обективно съмнение за неуместен натиск върху съдиите при изпълнението на техните задължения. При тези обстоятелства съмненията на жалбоподателя по отношение на независимостта и безпристрастността на съда по делото може да се каже, че са били обективно оправдани с оглед на многократните и чести смени на състава на съда, които са разпоредени по неустановени причини и не са били ограничени от никакви процедурни гаранции.

ЕСПЧ приеме, че е било допуснато нарушение на чл. 6§1 поради липса на независимост и безпристрастност на първоинстанционния съд.

Решение по делото **DAKTARAS V. LITHUANIA**

На 18 февруари 1996 г. прокурор от отдела за организираната престъпност към главния прокурор образува наказателно производство срещу жалбоподателя. Той е заподозрян за съучастие в искане и получаване на откуп в размер на 7000 щатски долара за връщане на откраднат автомобил на J. M. На 1 април 1996 г. на жалбоподателя са повдигнати четири обвинения, включително за изнудване (*turto prievartavimas*) и подбуждане на пострадалия (*poveikis nukentėjusiajam*) към лъжесвидетелстване.

Разследването е било извършено от прокурорите от отдела за организирана престъпност към главния прокурор. То приключва на 26 септември 1996 г. От тази дата до 1 октомври 1996 г. на

жалбоподателят и неговият защитник е бил даден достъп до материалите по делото. След получаване на достъп до материалите по делото, жалбоподателят и неговият защитник искат от прокуратурата да прекрати делото, като твърдят, че обвиненията срещу жалбоподателя са неоснователни и че по делото "не се съдържат доказателства за вината му".

На 1 октомври 1996 г. прокурор от отдела отхвърля исканията на жалбоподателя. В решението си той заявява, *inter alia*:

"След като е даден достъп до материалите по делото,... внесеното искане за преустановяване на наказателното производство с мотива, че той не е извършил престъпленията, ... и че вината му ... не е била доказана [Kaltė ... neįrodyta]. [Тези] твърдения трябва да се отхвърлят като неоснователни, тъй като е установено, [... Kaltė įrodyta] от събрани в хода на досъдебното производство доказателства, че жалбоподателят е признат за виновен за тези престъпления."

Въпреки че Henrikas Daktaras не признава да е извършил твърдените престъпления, вината му е приета за доказана от показанията на свидетелите, видео и аудио записи и други материали, събрани в хода на досъдебното производство.

На 2 октомври 1996 г. началник-прокурорът в отдела за организирана престъпност потвърждава обвинителния акт и изпраща делото на Върховния съд. На същата дата председателят на наказателно отделение на Върховния съд изпраща делото на Вилнюския окръжен съд.

На 18 ноември 1996 г. съдия от окръжен съд във Вилнюс предава жалбоподателя на съд.

На 13 февруари 1997 г. Жалбоподателят е осъден на седем години и шест месеца лишаване от свобода, глоба в размер 15000 Litai и му е наложена конфискация на имуществото за изнудване, оправдан е по други две обвинения.

Жалбоподателят обжалва, позовавайки се на допуснати нарушения на националното материално и процесуално право. В своя защита той твърди, че е бил признат за виновен и лишен от справедлив съдебен процес поради липсата на независим и безпристрастен съд.

На 27 май 1997 г. Апелативният съд изменя присъдата в частта, която се отнася до изнудването, като постановява, че жалбоподателят е имал второстепенна роля, а не е бил прекият извършител. Наказанието остава непроменено.

Подсъдимият подава жалба пред Върховния съд, поддържайки, че първите две инстанции са допуснали грешка във фактическите и правните си изводи и че той не е извършил твърдените престъпления.

На 3 юли 1997 г. съдията от Окръжния съд във Вилнюс, постановил първоинстанционното решение, изпраща писмо до председателя на наказателното отделение на Върховния съд, в което оспорва заключението на Апелативния съд по отношение на степента на участие на жалбоподателя по обвинението за изнудване. Поддържа, че жалбоподателят е следвало да бъде признат за основен извършител, и отправя искане председателят да подаде петиция за отмяна на решението на Апелативния съд.

На 27 август 1997 г. председателят на наказателното отделение на Върховния съд депозира петиция в наказателното отделение на Върховния съд за отмяна на решението на Апелативния съд.

На 8 септември 1997 г. същият председател на наказателното отделение на Върховния съд определя съдия-докладчик по делото. На 23-ти септември 1997 г. председателят определя и състава от трима съдии от наказателното отделение на Върховния съд, който да разгледа случая.

В проведеното на 2 декември 1997 г. съдебно заседание началник-прокурорът на отдела за организирана престъпност иска от съдебния състав да уважи петицията от името на прокуратурата, която не е подавала протест. От своя страна жалбоподателят моли Върховният съд да уважи жалбата му и да отхвърли петицията. Върховният съд отхвърля жалбата на подсъдимия и уважава петицията, като отменя решението на Апелативния съд и потвърждава решението на Вилнюския окръжния съд. Върховният съд приема, че жалбоподателят е бил основният извършител на изнудването.

Жалбоподателят твърди нарушение на член 6 § 1 от Конвенцията. Като поддържа оплакването, че съставът на Върховния съд, който е разгледал молбата за отмяна на решението на Апелативния съд, не може да се счита за безпристрастен съд по смисъла на член 6 § 1 от Конвенцията, тъй като са му били дадени указания да отмени решението на Апелативния съд и да потвърди това на първоинстанционния, съобразявайки се с петицията, подадена от председателя на наказателното отделение на Върховния съд. Изтъква, че опасенията му за пристрастие във Върховния съд са засилени от факта, че самият председател е назначил съдията-докладчик и членовете на състава по делото.

Правителството твърди, че правомощието на петицията за отмяна или изменение на присъди позволява на висши съдебни представители да елиминират евентуални грешки във фактическата и правна оценка по делата на по-долните съдилища, като по този начин се гарантира последователна съдебна практика. Правителството също така твърди, че председателят на наказателно отделение на Върховния съд осъществява само организационни функции съобразно националното законодателство, че той не участва в разглеждането на всеки конкретен случай и че не е имал правна власт да влияе върху решението на състава или по друг начин да упражни натиск при разглеждането на петицията.

§ 30. Съдът припомня, че има два аспекта на изискването за безпристрастност в член 6 § 1 от Конвенцията. Първо, съдебният състав трябва да бъде субективно безпристрастен, което означава, че не трябва да има никой негов член, който да има свой предразсъдъци или пристрастия. Личната безпристрастност се предполага, освен ако няма доказателства за противното. На второ място, съдът трябва да бъде безпристрастен от обективна гледна точка, което означава, че трябва да се предоставят достатъчно гаранции, за да се изключи всяко основателно съмнение в тази насока (вж Academy Трейдинг ООД и др. Срещу Гърция, по. 30342/96, § 43, 4 април, 2000 , недокладвано).

§ 33. Що се отнася до фактите по настоящото дело, Съдът отбелязва, че председателят на наказателното отделение на Върховния съд, е депозирал петицията до съдиите на това отделение, следвайки искането на съдията от първоинстанционния съд. Председателят е предложил отмяната на решението на апелативен съд и потвърждаването на решението на първата инстанция, като той е определил съдията-докладчик и състава на съда, който да разглежда случая. Петицията на председателя е била подкрепена от прокуратурата по време на изслушването и в крайна сметка уважена от Върховния съд.

§ 35. Съдът счита, че становището на председателя не може да се разглежда като неутрално от гледна точка на страните. Препоръчвайки отмяната или потвърждаването на конкретно решение, председателят задължително застава на страната или на защитата, или на обвинението.

§ 36. Председателят на наказателно отделение не само взема страната на прокуратурата, но също така, в изпълнение на организационните и управленските си функции, назначава съда, поради това не може да се каже, че от обективна страна има достатъчно гаранции, за да се изключи всякакво основателно съмнение за наличието на неуместен натиск. Фактът, че намесата на председателя е продиктувана от съдията от първоинстанционния съд, само утежнява ситуацията.

§ 38. В светлината на тези обстоятелства Съдът намира, че съмненията на жалбоподателя по отношение на безпристрастността на Върховния съд са обективно обосновани. Следователно, налице е нарушение на член 6 § 1 от Конвенцията.

***Материалът е препечатан от сайта "Съдебно право", издание на Съюза на съдиите. Преводът е на Мария Йорданова. Заглавието е на "Правен свят".**

КОМЕНТАРИ ОТ FACEBOOK

КОМЕНТАРИ ОТ ПРАВЕН СВЯТ

Започни с: [Първите](#) | [Последните](#)

[Коментирай !](#)

5

осъдени да заплатят
юрисконсултско
възнаграждение в размер на
1305025.24 лв на офшорно
дружество

| нерегистриран

0 0

23 февруари 2016, 08:40

ОПРЕДЕЛЕНИЕ

№141

ВАРНЕНСКИЯТ АПЕЛАТИВЕН СЪД –Търговско отделение в закрито заседание на 18.02.2016 г. в състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ:ВИЛИЯН ПЕТРОВ

ЧЛЕНОВЕ:НИКОЛИНА ДАМЯНОВА

Г. ЙОВЧЕВ

като разгледа докладваното от съдия В.Петров ч.т.д.№ 111 по описа за 2016 г., за да се произнесе, съобрази следното:

ВКС е изпратил на АС Варна за разглеждане: постъпила частна жалба от „ОББ“ АД - гр.София срещу определение №1/05.01.2015 г. по т.д.№85/2014 г. на Окръжен съд Силистра, ТО, с което е прекратено производството по подадена от него молба по чл.240-ГПК за отмяна на постановено по същото дело неприсъствено решение по иск по чл.694 – ТЗ; частна жалба срещу посоченото определение, подадена и от „Банка ДСК“ ЕАД - гр.София, която в последствие е оттеглена; частни жалби на посочените двама жалбоподатели срещу определение №50/09.02.2015 г. на ОС Силистра, ТО по същото дело, с което са осъдени да заплатят юрисконсултско възнаграждение в размер на 1305025.24 лв на офшорно дружество - „Диси енд Кем компани“ – ответник по молбите им за отмяна по чл.240 – ГПК.

4

Прокурор | нерегистриран

05 февруари 2016, 09:56

0 0

До коментар [#3] от "oshte po cudno":

Ako Glavnia prokuror se zanimava yavno s politici i oligarsi v polza na opredeleni partii ,koito v momenta upravlyvat i sadii ,i prokurori ,i sledovateli na koito karierata i rabotata im zavisi ot Glavnia i SIE ,i te mackat prepiski ,dela i izdavav opravdatelni prisadi ili reshenia na nyakoi ot tqh ,KAKVO E ,NARUSHENEIE LI E NA KONVENCIATA ? VSYAKA PRILIKA SAVSEM NE SLUCHAYNA !

Бедни ми троле, пиши на български, а не на тази маймуница и когато пишеш в специализиран сайт, поне се постарай да научиш някои елементарни неща, като например прокурорите и следователите не издават оправдателни присъди и решения. Такива издава само и единствено съдът- именно този единствен и чисто бял съд, който тези които ти плащат се опитват да изкарат невинен и едва ли не знаме на борбата срещу корупцията. Да знаме е, но на корупцията и ти е ясно кой е знаменосеца нали? И само за информация- всички прокурорски актове с които се решава делото по същество подлежат на обжалване пред съд, така че за какво мачкане става въпрос?

3

oshte po cudno | нерегистриран

04 февруари 2016, 18:53

2 0

Ako Glavnia prokuror se zanimava yavno s politici i oligarsi v polza na opredeleni partii ,koito v momenta upravlyvat i sadii ,i prokurori ,i sledovateli na koito karierata i rabotata im zavisi ot Glavnia i SIE ,i te mackat prepiski ,dela i izdavav opravdatelni prisadi ili reshenia na nyakoi ot tqh ,KAKVO E ,NARUSHENEIE LI E NA KONVENCIATA ? VSYAKA PRILIKA SAVSEM NE SLUCHAYNA !

2

| нерегистриран

04 февруари 2016, 18:09

1 0

У нас единственият въпрос е какъв коефициент следва да бъде приложен, за да бъде съотнесена "вътрешноинституционалната независимост на съда" с тази на прокуратурата, а двете заедно - с тази на другите власти.

Един хипотетичен казус: А в случай, че председател на ВКС се занимава с политическа дейност в полза на определена партия, която е в коалиция с друга партия, в момента управляваща и съдии от съдът, на който той е председател и съответно кариерата, възнагражденията и обема на работа зависят от него, оправдаят председателя на управляващата партия по повдигнатото му обвинение, дали ще е налице нарушение на член 6 §1 от Конвенцията?
Всяка прилика с действителни лица и събития е случайна!

ТВОЯТ КОМЕНТАР

Име

Ако сте регистрирани [влезте тук](#)
или
[се регистрирайте!](#)

Коментар

Снимка 1

 No file chosen

Снимка 2

 No file chosen

Снимка 3

 No file chosen

Снимка 4

 No file chosen

Снимка 5

 No file chosen

Снимка 6

 No file chosen

Въведете буквите и цифрите от кода в дясно

[нов код](#)

ulfb50

КОМЕНТИРАЙ

ПАРТНЬОРИ

Facebook

[За нас](#)

[Реклама](#)

[Условия](#)

[Контакти](#)

[Новини](#)

[Коментар](#)

[Интервю](#)

[Галерия](#)

[Видео](#)

[Връзки](#)

[RSS](#)

ЮРИСТ
НА ГОДИНАТА